

N. Jensen: Jeg vil kun sige overfor den sidste ærede Taler, at det kan være, at en af Grundene, hvorfor de Underofficerer gaa deres Vej, der ere i Besiddelse af et saadant Talent, netop kan være den, at de blive forbigaaede ved Forfremmelser. Det er maaske netop derfor, at de forlade Korpsjet.

Krigsministeren (Bachson): Jeg vil til den sidste Bemærkning sige, at det er Noget, som det ærede Medlem ikke veed, og det synes jeg da ikke, han faaledes ubetinget skulde udtale. Nei, det forholder sig ikke faaledes. Det gaar i Forpleiningskorpsjet som ved Artilleriet, Ingenieurkorpsjet og flere Steder, at Underofficererne gaa, fordi der bydes de flinke Folk meget Mere ude i Livet, naar de først have lært Noget inde hos os; men at de gaa, fordi de ere blevne forbigaaede ved Avancement, det kan det ærede Medlem vist ikke finde et eneste Exempel paa.

Wagner: Jeg vil ogsaa kun oplyse, at det er ingenlunde sagt, at vi kunne konkurrere med Private. Intendantpladserne ere ikke saa overordentlig glimrende lønnede eller saa forstrækkelig behagelige Stillinger, at de kunne binde Folk. Jeg kunde anjøre Exempler paa, at Underofficerer af Ingenieurkorpsjet efter at have været i ikke saa forfærdelig mange Aar i Korpsjet opnaa Stillinger med en Indtægt paa 10—20,000 Kr., komme til at staa i Spidsen for meget store Selfaber og indtage ansete Stillinger i Samfundet. Det kan nok friste velbegavede Folk til at gaa sin Vej. Det er en løs Paaastand af det ærede Medlem, at Vortgangen skal skrive sig fra Forbigaaelse, den kan langt lettere skrive sig fra, at de Paa-gjældende foretrække de andre Stillinger.

Overmøes: Jeg tror ligesom den sidste ærede Taler, at hvad enten man vil anse det for et Gode eller et Onde, er det ganske umuligt, at det kan gaa paa anden Maade, end det nu sker ved Underofficerers Udnævnelse til Intendantur. Det maa ske efter et Skjøn hos vedkommende Foresatte, det kan man ikke komme fra, og det er heller ikke farligt, thi de Foresatte have samtidig et Ansvar for, at den Post, hvortil Underofficeren kaldes, beskrives godt. Jeg tror heller ikke, at der er nogen som helst Grund til at antage, at man ikke vil forfremme de Underofficerer, der særlig egne sig dertil. Jeg havde ikke tænkt mig at forlange Ordet, og jeg har vel heller ikke behøvet det efter de Foredrag, der ere holdte,

men jeg maa dog tillade mig et Par korte Bemærkninger, fordi det forekommer mig, at en Anskuelse, som oftere har gjort sig gjældende ved denne Sags Behandling, ikke har fundet nogen Talsmand her i Thinget. Jeg skal da nu, da jeg har faaet Ordet, først med Henhyn til selve Loven sige, at den efter min Formening er i højeste Grad paatrængende nødvendig, og jeg vil tilraade Thinget at behandle den med den største Hurtighed, thi den bevæger sig paa et Omraade, der har en overordentlig stor og gennemgribende Betydning for Hæren, navnlig for den mobile Hær. De Forandringer, der ere foregaaede med Lovforslaget i Landsthinget, ere jo væsentlig to; for det Første, at man har tildelt Intendanturens Embedsmænd militære Titler og Distinktioner, og for det Andet, at man har stilt Forpleiningskorpsjet i to Dele, skarpt sondret mellem Intendanturstaben og Forpleiningskorpsjet. Hvad den første Forandring angaar, stiller jeg mig ganske ligegyldig overfor den. Jeg tror, det er temmelig ligegyldigt, enten Intendanturens embedsmændene faa militære Titler og Distinktioner eller ikke. Jeg for mit eget Vedkommende vilde anse det for rigtigst at blive ved de ikke militære Titler m. m. Jeg synes, at det var mere korrekt, men jeg lægger, som sagt, aldeles ingen videre Vægt derpaa, og naar man fra Forpleiningskorpsjets Side maatte mene, at det er heldigt for Tjenesten, at de have saadanne militære Titler, anser jeg det for Noget, der ikke behøver at forandres. Det andet Spørgsmaal derimod, Sondringen mellem Intendanturstaben og det egentlige Forpleiningskorps, nærer jeg mere Betænkelse ved, forsaavidt man ikke vil gaa meget længere i Sondringen, end man har gjort nu, nemlig til at skille Intendanturstaben ganske ud fra Forpleiningskorpsjet og gjøre den til en integrerende Del af Krigsministeriet. Det har overhovedet altid for mig som for mange Andre staaet som ganske overordentlig tvivlsomt, om en af de vigtigste Grene af Administrationen bør stilles ud fra og forlægges bort fra Sædet for Centraladministrationen for Hæren, nemlig Krigsministeriet. Derjom man kunde have drevet det saa vidt at gjøre Skilningen fuldstændig, faaledes at Intendanturstaben var bleven Hærens Intendantur, der paa en Maade stillede som et Departement i Krigsministeriet, og Forpleiningskorpsjet stillede for sig som en Institution i selve Hæren, vilde jeg have foretrukket det, men som Sagen stiller sig for Dieblisset for mig, er der en Tendents til at holde Intendanturen ude af Krigsbestyrelsen, og saa mener jeg, at man maa søge at smelte de to Dele af Forpleiningskorpsjet saa